

Σημειώματα στην πέτρα.

Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος

24 γράμματα.

Σημειώματα στην πέτρα.

Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος

Τίτλος: **“Σημειώματα στην πέτρα.”**

Συγγραφέας: **Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος**

ISBN: 978-618-81092-0-9

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Ξύδη](#)

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 68

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Καλαμάτα, 2014

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 44

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού ή του εκδότη.

Ο Δημοσθένης Μιχαλακόπουλος γεννήθηκε το 1979 στην Καλαμάτα.

Το 2012 κυκλοφόρησε η πρώτη του ποιητική συλλογή με τίτλο: **"ημερολόγιο στρώματος"** σε μορφή e-book στα "24 γράμματα.", σειρά "εν καινώ", αριθμός σειράς: 7.

Η ποίηση δεν είναι τρόπος να μιλήσουμε αλλά ο καλύτερος τοίχος να κρύψουμε το πρόσωπό μας.

Μ. Αναγνωστάκης

- κατεδαφίζεται -

τα σημειώματα στην πέτρα

Να θυμηθώ
Να συναντήσω
Μια ημερομηνία
Ένα τηλέφωνο
Η λίστα με τις αγορές
Η μουτζούρα
αυτό που έγινε
Η μουτζούρα
αυτό που αναβλήθηκε

τα σημειώματα στην πέτρα δεν τα παίρνει ο αέρας
παίρνουν αέρα τα λίθινα πλεμόνια τους
το καλέμι φυσά
ένα μνημείο που 'γινε για να πέσει
σημειώσατε X

κατεδαφίζεται

- **ΠΟΙΟΣ** -

αναλαμβάνει την ευθύνη
έβαλε νύχτα στη φωτιά
είναι αυτός που το 'κανε

έγραψε "εγώ"
κι έσβησε μ' ένα σήμα καπνού
ερωτηματικό

- κάθε ημέρα -

Περνούν οι μέρες
Σκόρπια φύλλα στην αυλή
Είναι φορές που βιάζονται τόσο
Ο αέρας τις ανακατεύει να μην τις ξεχωρίζεις
Ποιες Δευτέρες ποιες Τετάρτες
Δέντρο είσαι και ξέρεις πως η άνοιξη είναι μια μέρα μόνη
της
κι ο θάνατος
το φύλλο που ποντάρει κανείς τα ρέστα του

- καθάρισαμε -

Δεν υπάρχουν λόγια για όλα
Στα δύσκολα
ένα πανί σφιγμένο στα χείλη
ως να ματώσουν οι σιωπές
Λέξεις νεογέννητες
λεκέδες κόκκινοι
που θα γίνουν έπειτα θυσία σε φλύαρα πλυντήρια
Κουβέντες σε συνεχή ανακύκλωση
και χέρια καθαρά από ποιήματα
Γλώσσες που παίρνουν φωτιά μόνο σε πλεί μπακ
Όνειρα κατουρημένα
φυλαγμένα σε μπομπίνες
για μια πρώτη προβολή που συνεχώς αναβάλλεται
Σε μια σαπουνόσκηνη που τα κάνει αόρατα
παραδομένα παιδικά παντελόνια
μαζί με τις λέξεις εκείνες
που δεν ειπώθηκαν ποτέ

Μια πλύση εγκεφάλου για δύσκολους λεκέδες και
καθάρισαμε

- ανεπίδοτο -

ένα σεντόνι σκεπάζει τον κόσμο
όλοι γυμνοί
στο ίδιο κρεβάτι
ο ένας με τον άλλον
φανερά αγγιζόμαστε
κρυφά κοιταζόμαστε
έτσι άορατοι
ανοίγουμε τρύπες διαφυγής ξηλώνοντας το ύφασμα
πότε χωρά το δάχτυλό μας μοναχά
άλλοτε ολόκληρος ο κόσμος ξεφεύγει
και μένουμε από κάτω μονάχοι μας

Όταν ξεφεύγω απ' τις τρύπες των άλλων
ανακαλύπτω έναν ξύλινο ορίζοντα στην άκρη του
κρεβατιού και
προσπαθώ να τον πάρω μαζί μου
για 'κείνον που έμεινε από κάτω
Θα πρέπει να κοιταχτούμε φανερά για να τον
παραδώσω

- ελπίδα -

Καθώς φαίνεται θα πήραμε λάθος δρόμο
ή μήπως όχι;
Πού πήγαν τα τραγούδια που σπείραμε;
Αυτά τώρα πια θα πρέπει να έχουν βλαστήσει
Κι όπως δεν αφήσαμε ίχνη ή
τίποτε άλλα σημάδια στη χέρσα γης
θα πρέπει να ποτίζουμε ολόγυρα
κι ας περπατούμε λάθος

- η φροντίδα -

κι όλο καθυστερώ το χειμώνα
λόγοι φθινόπωροι κρέμονται απ' τα χείλη μου
σε αρμύρες ψημένο το πετσί μου και σε ήλιους
οι βροχές που νερώνουν τη μέθη μου
προετοιμάζουν μια κατάσταση
που θα ήταν κάπως δυσάρεστη δίχως
τη φροντίδα τους
αυτή

- γάλα -

φυγαδεύονται σε σακούλες σκουπιδιών
να 'ναι καθαρά τα σπίτια
τις καταπίνουν οι νοικοκυραίοι
να 'ναι καθαρή η μέρα τους
άλλες λιώνουν στη ζεστασιά μιας φλόγας
να μη μπορεί να τις αγγίξει κανείς

κουβέντες
αγνώστου πατρός
παίρνουν το ερωτηματικό στην πλάτη και πηγαίνουν
Κάθε τόσο
γυρίζουν στο ρωγοβύζι που τις έθρεψε
και σηκώνουν το ίδιο ερωτηματικό
κάθε φορά πιο μεγάλο
με την ελπίδα πως θα 'ρθει η σειρά τους

ερωτήσεις
που φτάνουν στον ουρανό
ορφανά "γιατί"
που στριμώχνονται στην ουρά για μια
απάντηση
σε μια επετηρίδα δίχως κανόνες και κριτήρια
κι όταν γίνουν "διότι"
δε φτάνει το γάλα να τα θρέψει

- άρνηση -

Κολλάνε στα χείλη μου λέξεις μικρές
τόσοι δα στεναγμοί άβγαλτοι στο φως
πίσω απ' το πρόσωπό μου κρυμμένοι
Τις θάλασσες μίσησαν γιατί δεν ακούγονται
σαν βράζει το κύμα
στα μπουγάζια του χρόνου
Τις νύχτες αγάπησαν
που τις έμαθαν να πέφτουν γυμνές
στο πάτωμα μέχρι να τις ακούσουν τα μερμήγκια
Για φαντάσου
με σιωπές ομολόγησα τα θαύματα
και μ' ότι κουβέντες έπλασα
τ' αρνήθηκα

- μπρούμυτα -

Με τη μουσική κάπως με χώρεσε ο τόπος
πάνω απ' το κεφάλι μου όλες οι φάσεις της σελήνης
φωτεινές νότες σε μια παρτιτούρα μαπαρόκ
Στην πρώτη παύση
θα εξηγηθώ με την έκλειψη
δεν έχω χρόνο για χάσιμο πια
Θα είναι μια καλή ευκαιρία να φλυαρήσω το γαλαξία
γιατί όσο πάει κι αυτός δε θα 'ναι δεκτικός
στα αιτήματά μου
για άλλοθι ζωής

και πού θα ρίξω τα μούτρα μου;

- ομολογία -

Ομολογώ τις Άνοιξες
όπως η βρύση τα νερά της
Είπα το Μάρτη απνευστί
μέσα σ' ένα τενεκεδένιο απόγευμα
κι όταν το 'ριξα στο πηγάδι να πιάσω νερό
ήρθε ένας κόκκινος Απρίλης
μ' ένα ψέμα να στάζει απ' την ματωμένη του γενειάδα
που μου έβαψε τις μέρες ως του Μαγιού
τ' αληθινά

- τροφή -

Πέρασε καιρός λοιπόν
Στην πόλη ανάβουν τα φώτα
Δεν υπάρχει γη για τους χαμένους
Κουβέντες ούτε
Για όλα τα άλλα εκτός από την ήττα
μιλήσαμε
κι όταν η νύχτα έγλυψε τις ταρατσες
ακούσαμε κάτι σαν εμβατήριο νίκης
Ή μήπως
μιας φρεσκοπλυμένης μπουγάδας
το μοιρολόγι;
Τι να έχασε άραγε;
Σε ποιες πρωταρχικές θάλασσες πλέουν οι
αμαρτίες;

Πλαγκτόν
Να τραφεί η επόμενη γενιά

- αποσιωπώντας -

Οι πιο πυκνογραμμένες σελίδες μυρίζουν πορτοκαλιά
νοτιάδες μονολογούν στη χάρτινη επιφάνεια
και τουμπάρουν το ζάρι κατά πως θέλουν
Επόμενη παρτίδα δεν υπάρχει
συμμορφώνομαι στους κανόνες και ξεκινώ απ την αρχή
Όλα τα παίρνει ο ορίζοντας
αποσιωπώντας
όσα πυκνά είχαν να πουν
Τεντώνω το αφτί μου να ακούσω
η ζώνη του Ωρίωνα στον πυθμένα του φωταγωγού
κρύβεται

- επιβίωση -

σπασμένα τα εργαλεία
πώς να επιβιώσω στο τίποτα
ο αναπνευστήρας
το τραπέζι
κάθε λογής παράθυρο
είχα για να ασχολούμαι ως το τέλος
μα δεν έχω αρχίσει ακόμα
ούτε αέρας
ούτε φαγητό
κανένα φως
-τι ευτυχία-
στα γόνατα ακουμπώ
τους αγκώνες
δυο γεωτρύπανα βρίσκουν ζωή
σε γήινα πηγάδια

- ΤΟ ΚΟΥΚΟΥΤΣΙ -

ο κόσμος μικραίνει
στην παλάμη μου κρατώ τα ρέστα
ξόδεψα τη ζωή μου
αυτό το κουκούτσι το βιος μου

- η απάντηση (πικρία) -

φιλί ζήτησες
πάρε ότι μου περίσεψε
από τα τόσα γραμματόσημα που πέρασαν απ' τη
γλώσσα μου
δεν ξέρω τι θα 'ναι αυτό
-πικρία-
ο σκέτος καφές θα φταίει
Σου 'χω ένα φιλί
βουτηγμένο σε ζωές ματαιωμένες που δεν απάντησαν
ποτέ
στα παιδικά μου επιστολόχαρτα

Πάντως έλαβα το γράμμα σου
κι αυτό θα πρέπει να 'ναι ένα κάποιο καλό ξεκίνημα

- μεταμεσονύκτιο -

Σιωπή

Ας ανοίξει κάποιος την τηλεόραση να βγουν από μέσα
τ' άντερά μας

Εσύ δε συνήθισες

Οι γραβάτες εγκυμονούν την ελευθερία

στους κόμπους τους

Αύριο κάθε μια απ' αυτές θα γίνει Φραγκογιαννού

Πηγαίνεις για ύπνο

Πόση ακόμα σιωπή σου χρειάζεται για να ξυπνήσεις

Έπειτα

η μύγα που χορεύει στο γυαλί

κρατά το σπουδαιότερο νούμερο της παράστασης

για την ώρα

που θα ονειρεύεσαι ιδρωμένα κορμιά γυναικών

Σιωπηλά

φιλάς τα ξερά χείλη του μαξιλαριού και

ξυπνάς σ' έναν κόσμο που δεν ξέρει τίποτα απ' αυτά

Το μόνο που αγνοείς της γέννας τους πόνους

Υποπτεύεσαι

ένα ποίημα που σου χτενίζει τις λαγόνες

με το πρώτο του κλάμα

Δε θα το αφήσεις να σε πάρει μαζί του

Κάποια κούνια θα χωρέσει τη νύστα σου

Κάποιος θα βρεθεί να το φονεύσει αντί για σένα

Ελευθερώθηκες άραγε ή

συλλογιέσαι ακόμα ποιος θα προλάβει να κλάψει

στο ξόδι τ' αλλουνού;

- tattoo -

Για όλα αυτά
Δε μιλάς
Δε μπλέκεις
Ένας τοίχος σε καθίζει στο φόβο
Φρόνιμο στο φόβο
κι ο φόβος σε καθίζει στη θέση σου
Ασφαλή στη θέση σου

Καμιά φορά
χτυπάς tattoo στα μπράτσα της πόλης
Σβήνεις σα σπίρτο στην αγκαλιά της
Δραπέτης που έκαψε το τελευταίο του χαρτί
Αν είχε σάρκα η πολιτεία σου θα μύριζε καμένο σκοτάδι
Αυτή σου η επανάσταση
ένας ανάπηρος τοίχος και τίποτε περισσότερο
Δε φαντάζεσαι πως ίσως
από ντροπή και μόνο
ένας ανάπηρος τοίχος θα γκρέμιζε την ανημποριά του
για να δεις από την άλλη πλευρά
Και δε μπλέκεις
Δε μιλάς
Το ανυπέβλητο γράφει μια ιστορία δική του
Σα να πέρασαν σκυλιά και βρήκαν
έναν τόπο να μολέψουν

- στο μάτι του κυκλώνα -

Βαρομετρικό χαμηλό στο βλέμμα
Πίσω απ' την κουρτίνα η νεροποντή κρυφοκοιτάζει
τη μελαγχολία στους καναπέδες
Αθάνατο νερό ποτίζει προσευχές
για να φυτρώσουν μέσα απ' τη λάσπη
θεοί κατ' εικόνα και ομοίωση
του ανθρώπου
Στο μάτι του κυκλώνα δε βλέπεις παρά έξω
είσαι το σημείο αναφοράς κι είναι
φθινόπωρο στα μαξιλάρια της βόλεψης

- αμίλητο -

Άργησα
βροχής παρά πέντε
χώρα βρεγμένο
μια οσμή που συγκινεί αμφίβιους νευρώνες
Ένα τόπι υδάτινο ύφασμα ξετυλίγεται
στο πόδι μιας γυναίκας
που προβάρει το χρώμα του
χαϊδεύοντάς το με τη γάμπα της
"μ' αυτό θα ράψω ένα ποίημα βραδινό"

Ένα γυαλιστερό tatoο χτυπάνε οι σταγόνες
στο γυναικείο δέρμα
Δυο σύκα στάζουν το γάλα τους
σε στόμα αμίλητο
Βροχής ακριβώς
είμαι μέσα στο ποίημα μα δεν είμαι εκεί
ηθικός αυτουργός
στο και πέντε μιας πράξης ερωτικής
μάρτυρας σιωπηρός
που του πήρε η βροχή τη μιλιά

- δίπλα μου -

Αναισθησία ολική έκλειψη
Πόνοι πείνας
-μεταξύ μας-
Μιλάς για τη θύελλα
Ευγνωμοσύνη που Είδαμε Ακούσαμε
Άλλα μάτια πια
μπροστά Στο θόρυβο
Πλευρικές οράσεις
στα αρνητικά πρόσημα του αυτιού
-Διάολε σκοτάδια-
Ντρέπομαι

Πάνω απ' το μηδέν
Η μαγκούρα της βροχής χτυπά Κόκκινο
στην πλάτη μας
Υποζύγια χωρίς προορισμό
βαστάζοι τ' ουρανού
Πεσμένες μπρούμυτα ζωές
χάφτουν θανάτους
κι όλο πιο πολύ πεινά το χώμα
Δίπλα μου

- η κουβέντα -

συνήθως μιλάς για τον καιρό
μετράς τις βροχές απ' τα πόδια ως το κεφάλι
όσο περισσότερο μπόι τόσο καλύτερα
μ' ένα μάτι βρεγμένο
η συγκίνησή σου γίνεται τροπική
κι εκεί στ' αψηλά φτιάχνεις θεούς και δαίμονες
παραμύθια
πρώτη ύλη για τα λασπόνερα που θα αγκαλιάσεις
ηδονικά
ενώ θα 'χεις αλλάξει κουβέντα

- λένε -

Επί δέντρου κρεμώμενος ο χρησμός της άνοιξης
Οι Κυριακές βγαίνουν με τα φανελάκια
στους δρόμους
Καρποί δένουν κάτω απ' τους στηθόδεσμούς
Ένα μελίτσι βουίζει στ' αφτιά τ' Απρίλη και λέει
και λέει
και λέει
Τα λόγια δε σώνονται
κι η μέθη δε βγαίνει απ' το κεφάλι
μόνο όνειρο γίνεται για καταστάσεις ανάγκης
Τα φύλλα στα δέντρα ξέρουν περισσότερα
μα ποιος μπορεί να τα διαβάσει;

Στις τηλεοράσεις λένε πως σταυρώθηκε
ο Χριστός

- και όντως -

Ως τις αυγές
αγρύπνια
Κοριτσίστικα ποιήματα γλιστρούν στο τζάμι
ως τα γόνατα των προσευχών
Ανασαίνουν οι λέξεις
Ροδίζουν τα μάγουλα
Ένα μικρό καράβι καπνίζει στο τζάκι το τελευταίο του
ταξίδι
Όνειρα δέντρων ιδρώνουν στα φύλλα
Οι λέξεις λαμπαδιάζουν για να μην τελειώσουν στη
σιωπή

Και όντως

- Ικάριο -

Παγίδα τελικά
Οι σταγόνες τ' ουρανού
Βάφουν στα πεζοδρόμια την απάτη που ζητούμε
Ανθίζουν ωραία στις πλάτες των ανθρώπων τα φτερά
κι αυτοί
ωραία τσαλαβουτάνε στα λασπόνερα
καμώνονται πως αγκαλιάζουν το γαλάζιο

Κι αναζητούμε τον ήλιο που θα λιώσει το κερί
για μια λύτρωση στα πέλαγα της αθανασίας
Κενό
Η μόνη υπόθεση που δεν διεκπεραιώνεται
είναι αυτή του βίου που δε ζήσαμε

- η πτώση -

Απ' την ανάποδη διαβάζεται ο ουρανός
Σίγμα τελικό σέρνεται στο χώμα
με το μπλε δηλητήριο στα δόντια
Ψάχνοντας το δίφθογγο παράθυρο περνάς
Από νύχτες ένρινες
Λήγουσες αυγές
Τραγούδια που τονίζονται στο Ρο
Κι όταν φτάσεις στο ου
παίρνεις την αποδοκιμασία κατάκαρδα
μέχρι κλητικής πτώσης

Ουρανέ!

Και γίνεσαι το Σίγμα που χάθηκε στην πορεία

(χωρίς τίτλο)

τα αίθρια συνθήματα τελείωσαν
στα χωράφια των παππούδων μας φυτρώνει
σκοτάδι
γιατί έτσι πρόσταξε το χώμα
στα λαρύγγια μας φυτρώνουν
αγκάθια
γιατί έτσι πρόσταξε το αίμα
στα συνθήματά μας φυτρώνει
αηδία
γιατί έχουμε λερωμένη τη φωλιά μας
στα φτερά μας φυτρώνουν
ουρανοί
αφιλόξενες ελευθερίες
κι από κάτω βουρκώνουν τα μάτια μας
νοσταλγίες
θάλασσες

όρθιοι

ποιος είπε πως έχει ταβάνι το διαμέρισμα;

- made in -

Δεν έχεις πού να γείρεις
αδιάβαστος κοπανατζής
μπροστά σου πράσινα θρανία να περάσεις
στιγματισμένα με συνθήματα ανεξίτηλα
που έκανες με τα δόντια
Το ψωμί το τραβολογούν τα σκυλιά σε Ιπποδάμεια που
τερματίζουν σε αφτιών λαβυρίνθους
Άκουσε κανείς;
Η ελευθερία διανέμεται δωρεάν στα φανάρια
Στην επόμενη στάση κατεβαίνεις για κατούρημα
ασφαλώς αφανής
σε σκοτάδια αυστηρώς φυλασσόμενα
Είδε κανείς;
Στο λιμάνι ξεφόρτωσαν καμιόνια με θρανία καινούρια
που δε πιάνουν πάνω τους μελάνια και αίματα
κανείς δε γράφει πια

Το είπαμε
Αδιάβαστος
Φέιγ-βολάν και μπροσούρες σκεπάζουν τη γύμνια μας
Η μαρκίζα του Μάη λέει "κλειστόν"
Πίσω απ' τα φερμουάρ το "made in" σφράγισε το δέρμα
μας
σαν εισιτήριο καταφυγής διαρκείας

Επιτέλους ήσυχος πια
-έχει κι άλλους εκεί κάτω-
και περιμένοντας τα συνεργεία διάσωσης

Το στερέωμα καταπλάκωσε τα θρανία
σώσαμε τα κεφάλια μας
μα κανείς δε φέρει ευθύνη για το "αριστείον" που
απονεμήθηκε

- το τραγούδι -

Άφησα ένα τραγούδι στο περβάζι
ο αέρας που το φυσάει θέλει να το ξεγυμνώσει
να δει τα λευκά του πόδια
που διπλώνουν το ένα στο άλλο
για να μη φύγουν οι νότες απ' το εσώρουχο

Το τραγούδι μου

Λευκό φορεματάκι του κυματίζει
μαντηλάκι που σφουγγίζει δάκρυα καλοκαιρινά
εκκρίσεις λανθάνουσας συγκίνησης
Μαρτυρία θανάτου
Ένα ασπρόρουχο που σαβάνωσε μίαν ώρα αδειανή
κάπως απογευματινή
σαν ποίημα που ανεβαίνει τη σκάλα για να σαλτάρει
στο κενό
να χαθεί μαζί με τον ήλιο
στο γέρμα της φωνής που σώπασε μα πάλλεται ακόμα
σε ανεξερεύνητα αισθητήρια
σαν τραγούδι που υπάρχει μα
δεν είναι πια εκεί

- δεμένα -

δεν έμαθα να χρησιμοποιώ τα χέρια
πάει να πει
τον κόσμο μου τον έπλασα στο μιλητό
με το πρόσωπο χωμένο στα έγκατα της νύχτας
ακροάστηκα απνευστί τον αντίλαλο που φύτρωνε
στα μαξιλάρια
Κι έλεγα
Κι άκουγα
έδινα πνοή στον κόσμο μου
με λόγια
με ανάσες

Και με τα χέρια δεμένα

Περιεχόμενα

	σελ.
- κατεδαφίζεται -	9
- ποιος -	10
- κάθε ημέρα -	11
- καθάρισαμε -	12
- ανεπίδοτο -	13
- ελπίδα -	14
- η φροντίδα -	15
- γάλα -	16
- άρνηση -	17
- μπρούμυτα -	18
- ομολογία -	19
- τροφή -	20
- αποσιωπώντας -	21
- επιβίωση -	22
- το κουκούτσι -	23
- η απάντηση (πικρία) -	24
- μεταμεσονύκτιο -	25
- tatoo -	26
- στο μάτι του κυκλώνα -	27
- αμίλητο -	28
- δίπλα μου -	29

- η κουβέντα -	30
- λένε -	31
- και όντως -	32
- Ικάριο -	33
- η πτώση -	34
(χωρίς τίτλο)	35
- made in -	36
- το τραγούδι -	38
- δεμένα -	39

ISBN: 978-618-81092-0-9

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 68